

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Nisi signa & prodigia videritis, non creditis. Major est insania non credere
Christo Christo quàm Christum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Denique quod ad rem propius, & quod concludat omnia; Nihil in te, inquit, & in patre suo vident, quod si feceris, peccat. Memento te vos pa-

rentos virginis, magis eam exemplis doceri posse quam vocis. Cito flores pereunt: cito violas & liliam, & crocum pestilens aura corrumpit.

Dixit ergo Iesus ad eum: nisi signa & prodigia videritis, non creditis.

Credebat regulus Christum Dominum, verum esse quidem eximie sanctum, cum alioquin ad illum non accessisset sanandi sui filii causa. Sed cum rogat eum ut propius ad infirmum accederet, non credit illum esse Messiam, illum esse Christum, illum esse Deum, qui possit æque absens ac præsens quod velit facere, sicut proximè crediderunt Samaritani sine ullo quod viderint signo & prodigio; unde hic meritò arguitur & omnes universim qui modicæ fuerint fidei, contra quos multa passim in singulis partibus, ac præsertim in tertia, in die Transfigurationis Domini, ubi hæc Veritas nunquam satis perpensa proponitur;

Nullus est Christianus qui non credat Christum esse filium Dei, & vix ullus est Christianus qui hoc verè credat.

Vide & supra in hac parte, Fer. 2. Hebdom. 15. Quibus adungi potest & fufius explicari hæc Veritas;

Major est insania, non credere Christo quam Christum.

SENSVS & RATIO EST, Quòd sit illa major insania qua à sana mente magis exorbitat. Nam cum insania sit sanæ menti opposita, profectò illa major est insania quæ sanæ menti magis opponitur.

Sed non potius credere Christo quam Christum, magis à sana mente exorbitat. Id est,posito quòd credas Christum esse Dei filium, magis opponitur sanæ menti quod Christo loquenti non credas, quam si non crederes illum esse Deum. Si enim Christum crederes Deum, tamen non crederes, crederes Deum vel decipi vel decipere; crederes Deum vel non sapientem vel non veracem. Nam si non credis quod dicit Christus, idcirco non credis quia non id putas verum: si autem non putas verum, non aliunde est quam quod ipse vel nesciat, ac

proinde non sit sapiens & decipiatur: vel quod te decipiat, & non sit verax. Quæ omnia sic sanæ menti adverterantur ut nil sit illi magis oppositum. Potuit namque Christus non esse, potuit Deus non esse homo qui dicitur Christus. Sed posito quòd Christus sit, non potest non esse sapiens, non potest non esse verax, non potest falsum dicere, non potest false non credi. Ac proinde quisquis illum credat esse Deum, & tamen loquenti non credat, magis à sana mente exorbitat quam si non illum credat Deum. Sic eruditè & Christianè Joannes Pius Mirandula Comes qui auctore Bellarmino vir ingenio fuit & doctrina, pro veritate, maximus; Vixit enim annos solum triginta tres, & obiit anno Domini 1494. Docet autem non modò hanc esse majorem insaniam, Christo non credere, sed multos Christianos hæc insanire insaniam, quos inter, vide Lector, vel Auditor, num te annumeret.

Tenet me, inquit, Deum testor, aliquando cessasti quasi, & stupor quidam, cum mecum incipio studia hominum, aut ut dixerim significantius, meræ insaniam, nescio an cogitare potius quam dolere, mirari an deplorare? Magna enim profectò insania Evangelio non credere, cuius veritatem sanguis Martyrum clamat, Apostolica sanant voces, prodigia probant, ratio confirmat, mundus testatur, elementa loquuntur, demones consentunt. Sed longè major insania si de Evangelii veritate non dabis, vivere tamen quasi de eius falsitate non dubitares. Nam si illa sunt vera, difficilissimum esse ingredi regnum celorum, qui d' cumulantis quotidie divitiis inhiamus? Et si illud est verum, quærensam gloriam, non qua ex hominibus, sed qua ex Deo est: cur de iudicio hominum semper pendemus? Deo placere nemo est qui eures. Et si firma in nobis est fides, futurum aliquando, ut Dominus dicat, Ite maledicti in ignem æternum: & rursum, Venite benediciti, possidere regnum paratum vobis à consuetudine mundi: Cur nihil minus aut simemus quam gehennam, aut speramus quam regnum Dei? Quæd possumus aliud dicere quam multi os esse nomine Christianos, sed re paucissimos?

Dicit

Dicit ad eum *Regulus, Domine descende priusquam moviatur filius meus.*

De constanti & efficaci oratione, vide quae multa producantur in 2. parte, Feria 2. Hebdom. 9. post Pascha, in Rogationibus.

Dicit ei Iesus: *Vade, filius tuus vivit.*

Illam enim ipsam horam, reliquit eum febris, & bene habuit. Cur potro febres animi non sic jubente Christo sanantur? Quia nempe febricitans non sic a quo animo vult sanari. Quem in seculum satis apte conveniunt hae Veritates:

Febris animi, animo longè periculosior, quàm febris corporis, corpori.

In 1. parte, Feria 5. Hebdom. 2. post Epiphan.

Non dixeris, per Deum abest.

In eadem parte, Dominica 3. post Epiphan.

Quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari.

Ibid. Feria 4. Hebdom. 6.

Quod videris tibi velle, velles quidem, sed verè non vis.

In 3. parte, Feria 2. Hebdom. 12.

Cognovit ergo Pater quia illa hora erat in qua dixit ei Iesus, filius tuus vivit: Et credidit ipse, & domus eius tota.

VERITAS PRACTICA.

Qualis Paterfamilias, talis tota plerumque familia, Sed quid à tuis velis, id primum à te.

RATIO EST, Quia si quid à tuis obtinere velis, oportet illos esse persuasos, hoc esse bonum quod velis, & te id verè ac rationabiliter velle. Nonne cetera?

Sed nisi hoc primum à se obtineas, non erunt ita persuasos: Nam si bonum esset, cur tibi non procurares? aut si bonum non est, quomodo id eis rationabiliter pones velle? Quomodo increpare sinolus? Nonne sic ratiocinatur Apostolus contra id docentem quod non facit? Confidit seipsum esse ducem caecorum, lumen eorum qui in tenebris sunt. erudicorem insipientium, magistrum infantium, habentem formam scientiae & veritatis in lege. Qui ergo alium doces, teipsum non doces? qui praedicat non furandum, furaris? Et quae alia prosequitur, q. d. quomodo id te putas sua furum aliis quod persuasum tibi non habes? Hic est primus inter duodecim abusionis gradus qui apud sanctum Cyprianum referuntur, cum quis ad verba non adjungit opera: & redditur ratio. Nunquam enim sit efficax constituentis auctoritas, nisi eam efficiat operis cordi assuetis audientia.

Sic praeclare sanctus Prosper: Non potest dicere contemptoribus admonitionis sua. futurum vis cogitare iudicium, quod ipse fore non cogitat: c. 15. amatoribus saeculi, nolite diligere mundum, si eum mundi amor delectat: ambitiosus, ambitioni suam imponit, si eum ambitio ruinosam praecipitat: & quidquid boni non facit, aut male committit, nec jubet fieri nec vetabit, quia necessarium dicendi auctoritatem contrarietate sua actionis aut amittit, aut minuit. Neque tam Hom. 8 in considerantur ea quae à nobis dicuntur, inquit Gen. sanctus Chrysostomus, quam quae à nobis aguntur. Et ut scias rem ita se habere, licet infinitas tantum philosophemur verbis, & de patientia differamus: & cum tempus fuerit, eam operibus non demonstramus, non tantum proderunt verba, quantum nocebunt opera.

Quandam autem ipsa valeant opera, sic idem alibi proficitur omni tuba, documenta operum ibid. hom. clariora esse, vitamque mundam ipsa luce clariora: & multo fidelior, inquit, & certior doctrina operam quam sermonum. Nam qui talis est, etiam silens, & cum non videtur, docere potest. & alios quidem qui illum vident, alios verò qui de illo audiunt: & multa fructur Dei gratiam non solum propter se, sed & propter alios qui illum vident & incitantur ut glorificent Dominum.

Denique vox illa Sapientis, vox Dei est; &